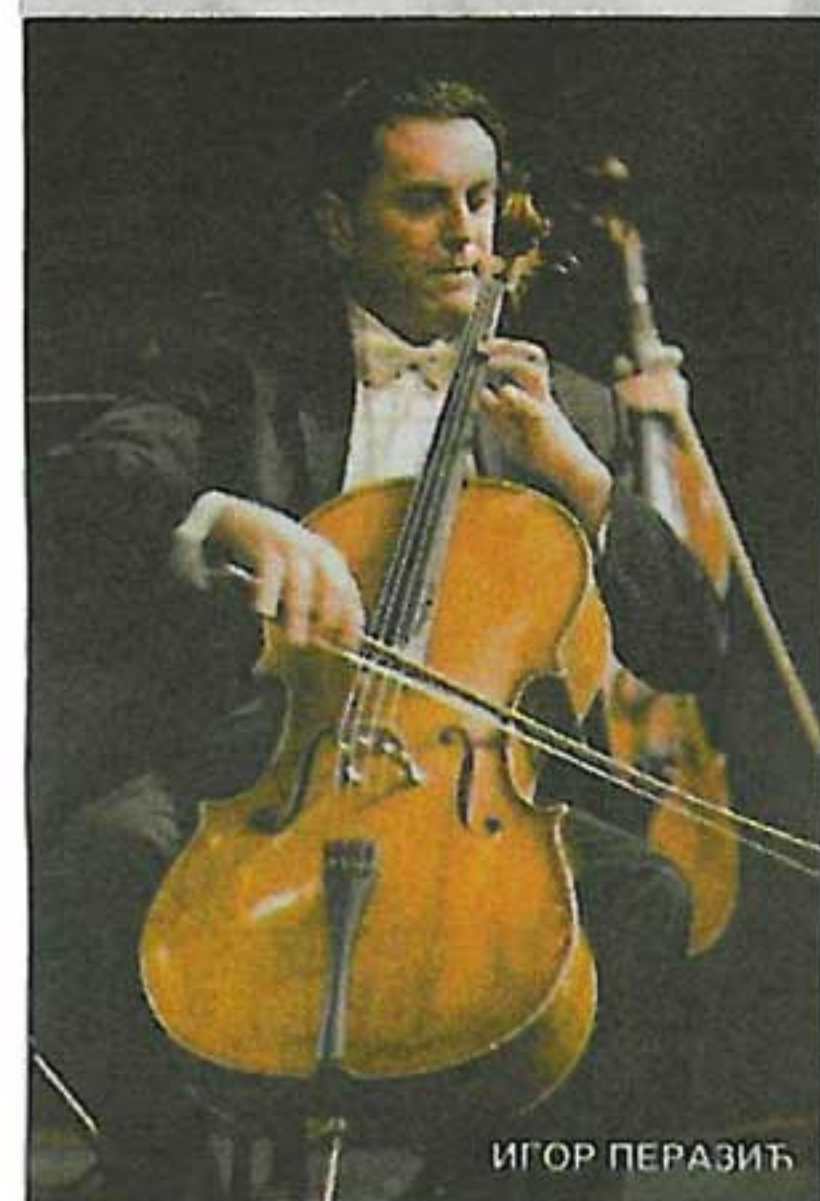

КОНЦЕРТ ЦРНОГОРСКОГ СИМФОНИЈСКОГ ОРКЕСТРА У ЦРНОГОРСКОМ НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

Високе умјетничке интерпретације

ИГОР ПЕРАЗИЋ

ско и виолончелиста Игор Перaziћ, а околност да ови умјетници дјелују и као стални чланови оркестра повољно се одразила на квалитет њихове међусобне комуникације.

Извођењем поменутих остварења класичарских романтичара, како се Шуберт и Брамс често означавају

због њиховог ослањања на традицију, ансамбл је показао своје предности и квалитете - уходано свирање, међусобно праћење и усаглашен звук оркестарских група. Широки и елегантним гестом Шат-

свега, адекватно тумачење афективног слоја музичког текста, у чему је ансамбл успио наглашавајући елементе романтичарске реторике - несталност расположења, карактерне трансформације у сферама лирско-меланхоличне и пасторалне атмосфере од тамног *c-molla* у уводу првог става ка светлости

и у моментима прелаза од тути оркестарског звука до камернијих звучних ситуација. Мада из перспективе савременог слушаоца назив *Трајична*, који је Шуберт накнадно додао, дјелује готово непримјерено музичком садржају, ипак, ова слабост може се оправдати чињеницом да композитор

вог *Двострукој концерти у а-толли*. Мада су многи врхунски извођачи, пупут Мењухина и Казалса, Ојстраха и Ростроповича, Шеринга и Штракера, реализовали значајне снимке овог концерта, усљед тешко остваривог баланса између свих *прошанониста*, дјело се

ипак не изводи тако често на концертним подијумима. Истражујући потенцијал концерта греса у оквиру романтичарског музичког идиома Брамс је креирао технички изузетно сложено дјело у коме не-

ГРИГОРИЈ КРАСКО

Мада тек на почетку друге године постojaња, Црногорски симфонијски оркестар већ сада броји четрдесет сталних чланова, а захваљујући посвећености и континуираном раду са диригентом Шатским биљежи изузетан напредак у сазријевању и изградњи прекознајљивој идентитету

Ивана Миладиновић

Црногорски симфонијски оркестар који се још од оснивања у јесен прошле године наметнуо као референтна тачка на црногорској музичкој сцени, успјешним наступима на почетку друге концертне сезоне додатно је потврдио своју истакнуту улогу у успостављању и одржавању стандарда музичког укуса ове средине. На концерту одржаном 28. новембра у Црногорском народном позоришту овај млади ансамбл на дјелу је показао како импресивни могу бити резултати једног континуираног рада, дисциплинованости, и не мање важног, уживања у самом чину музицирања. Тако су два изузетно захтјевна дјела која припадају раном, односно, позном 19. вијеку - Шубертова *Четврта симфонија у с-толли* (1816) и Брамсов *Концерт за виолу, виолончело и оркестар у а-толли, опус 102* (1887), за Црногорски симфонијски оркестар и његовог шефа диригента Алексеја Шатског представљала тек нови изазов да искажу дубоко разумијевање романтичарског стилског проседа, као и сву ширину романтичарско-експресивне интерпретације. У Брамсовом *Концерту* као солисти представили су се виолиниста Григориј Кра-

ЦРНОГОРСКИ СИМФОНИЈСКИ ОРКЕСТАР

ски је током читаве концертне вечери суверено водио оркестар који, чини се, познаје до танчина, успјевајући да својим беспогорним ауторитетом мотивише музичаре на ефектну интерпретацију.

Тако су Шубертовој *Трајичној симфонији број 4 у с-толли* чланови Црногорског симфонијског оркестра приступили ангажовано и са пуно *духа*. Оно што је у опусу овог композитора извођачки најзахтјевније јесте, прије

Ц-дура у финалу. У надахнутом обликовању музичког тока и оживљавању емотивног подтекста ове Шубертове, у основи, лирске партитуре, која доноси надградњу Моцартових и Хајднових симфонија тзв. *Осјећајној симфила*, посебно треба истаћи успјело профилисање тема, складан и топао звук гудачке секције, као и интонативно стабилне и инвентивне наступе дувача, нарочито у развојном дијелу посљедњег става, али

у деветнаестој години, када ствара симфонију, није ни могао имати дубљу представу о *животној ирај едји*.

У другом дијелу концерта Црногорски симфонијски оркестар наступио је са високо мотивисаним виолинистом Григоријем Краском и виолончелистом Игором Перaziћем, који су се кроз интензивну размјену њихових особених енергија подгоричкој публици представили као зрели тумачи Брамсо-

ма лепршавости и површне виртуозности, већ се драматургија гради на начин *камерне симфоније*. Од почетног *речива* виолончела, преко међусобног надметања, до складних, често унисоних наступа, који су повремено резултирали равним звуком, солисти су са лакоћом тумачили техничке комплексности дјела, истовремено показујући и велику снагу и осјећајност. Одмјереним вибрацијом остварили су лирич-

нији тон, али без претјеране *романтизације*, а њихова интерпретација заснивала се на пажљивом, експресивном и динамички изнијансираном вајању фразе, захваљујући чему се ово дјело перципирало готово у *једном даху*, без предаха или пада у извођачком нивоу. Вођен прецизним покретима диригента оркестар је уложио велики напор да кроз истицање густе, полифоне засићене фактуре, оствари адекватан фон над којим су солисти могли да у потпуности искажу своје извођачко умјеће. Резултат је био ефектан и занимљив звучни догађај утемељен на непрекидној сарадњи оствареној између солиста и ансамбла, а за овакав вид извођачке интеракције велика заслуга припада управо диригенту, који је својом нескривеном енергичношћу успјевао да анимира све чланове и из ансамбла извуче максимум.

Мада тек на почетку друге године постојања, Црногорски симфонијски оркестар већ сада броји четрдесет сталних чланова, а захваљујући посвећености и континуираном раду са диригентом Шатским биљежи изузетан напредак у сазријевању и изградњи препознатљивог идентитета, утискујући у музички живот своје средине печат високе уметничке интерпретације.